

החברותא

בס"ד ערש"ק פרי דברים שבת חזון ד' אב תשס"ד

החברותא בשאנן פנימי לחברים גליון מס 231

פצצות יקרים

לא אוכל לבדי שאת אתכם, איכה אשא לבדי (דברים א י) כפל פעמיים מילת לבדי להורות עד כמה שמשה היה זקוק לעזרתם של עם ישראל כי המנהיג הכי גדול והכי דגול אין בכוחו לקדם את העם אם לא משתפים פעולה.
(קול מנחם)

איכה אשא לבדי (דברים א יב) שלא היה ניכר חטאם בפועל, רק שלא היו נמשכים אחרי הנהגת משה רבנו והתוצאה היתה איכה היתה לזונה כמו שאומרים בשם הבעש"ט וסרתם בתחלה ססיה כל שהיא והתוצאה ועברתם אלהים אחרים....
(שפת אמת)

איכה אשא לבדי וכו' (דברים א יב) חששו של משה היה בתוצאות של הנהגת הנשיאות ברמה כפי שמוטל על כל מנהיג שמא עלול להכשל בהתנשאות ואז ינטל העזרה והמרחת יפול עליו לבד וזהו איכה אשא לבדי....
(דודאים בשדה)

חזון ישעיהו בן אמוץ אשר חזה על יהודה וירושלים (הפסרת שבת חזון) חזון מלשון ראה כלומר שבת לפני תשעה באב הקב"ה מראה לכל נשמה מעם ישראל את חרבן כיה"מ ועומק הכאב עבורו. וזאת כדי שנדע לשמור את את ביהמ"ק השלישי שעתידיים לראותו במהרה בימינו ע"י אהבת חינוך וכו'.
(קדושת לוי)

שבת חזון בזמן הגבואה הקשה כבר חוזה ישעיהו הנביא ע"ה ורואה את הנחמו נחמו עמי שיבוא את החורבן וזהו שבת חזון שבה חוזים ודואים כבר את השבת נחמו.
(קול מנחם)

ידע שור קונוה וחמור אבוס בעליו (הפסרת שבת חזון) יש שור היודע את בעליו כמו השור של רבי יוחנן בן תורתא שלא רצה לעבוד בשבת, ויש חמור הממאן לאכול תבואה שלא הופרש ממנה מעשר כמו של רבי פנחס בן יאיר, האם ישראל יותר גרוע מהם אשר ישראל לא ידע, ועמי לא התבונן?!
(צווארי שלל)

החודש הזה נקרא מנחם אב שכביכול הקב"ה מנחם את עצמו כמו אב.
(דביר המוצנע)

מגילת איכה, הנה מגילה זו היא אחת מחמש מגילות הקדושות ולכאורה לעתיד לבוא בב"א יעשו על המגילה זו ברכת שהחינו ואיך יקראו המגילה הזאת בנחת בתשעה באב? ובתב שיקראו בזה הלשון: איכה, עד עכשיו היתה ישיבתה בדר העיר, ועכשיו רבתי עם שרתי במדינות, היתה למס פירוש ועכשיו נותנים כל האומות מס לישראל, בכה תבכה בלילה ודמעתה על לחיה עד היום, ועכשיו "אין לה מנחם, היינו המדה של "אין" מנחם לה וכו'.
(אמרי צדיקים בשם רבי לוי יצחק מברדישוב)

בשמונה עשר אומרים כי לישועתך קוינו כל היום. יש גירסה ומצפים לך לישועה. והכוונה לישועתו של כביכול ית' שבכל צרתם לו צר שמבקשים על צער השכינה.
(לב שמחה)

נסמך הלל הגדול אצל על נהרות בבל (תהילים קלז-קלז) כדי להראות מעלות עם קדוש ישראל כשהן בטובו אומרים הלל הגדול כשהם בצרות אומרים על נהרות בבל לעולם המה יודו ויברכו לא-ל השמים כן בשעה שהשבועני במרורים בליל פסח וכן כאשר הרוני לענה בת"ב לעולם אין אנו מרפים עצמנו ממך רק תמיד מודים ומהללים לך.
(הרכי מראדמסק זע"א)

בונה ברחמיו ירושלים, פי' ברחמיו העצומים העליונים כמו שנקרא מלא רחמים אף שלא על פי מעשה התחתונים, ועל זה אמר זכור רחמך ה' וחסדיך כי מעולם המה, פי' זכור רחמך העצומים אשר מאז מעולם בתחילת בריאה מעולם המה כנ"ל.
(תפארת שלמה)

שיחת הראשונים זיע"א אולבא יו"ט ראשון של פסח תשל"א (ער ירושלים) - האשק - נכתב ע"י הרב"א.

לחיות תמיד נפחד - מהסכנה (המשך מהגליון הקודם)

להסתדר לבד, ואפילו אם אומר השי"ת עזר לי זה ג"כ שקר, כי את הסיפוק העצמי הוא מכנה באמירה שהי עזר לו, מתי האדם יכול להשיג את הקדושה באמת הוא רק כאשר מבטל את עצמו וחי בפחד תמידי מהסכנה אף כאשר רואה שמצליח בפעולותיו בתורה ובמצוות הרי הם דומים לצנור שמעבירים דרכו מים, הצנור לא יתגאה שהוא משקה המים בידעו שאינו אלא צנור, כמו שאמרנו במשל של הטייפ, נמצא שכמו שהצנור והטייפ לא יכולים להתגאות כך בני אדם אין להם להתגאות כי אין להם בחירה ושכל זה אינו חלק ממצאות האדם.

מתי מתחילה הבחירה של האדם? כשהוא בעשיה! כי אז מתחילה הבחירה אם הוא בסכנה בזה שמתחיל לרמות את עצמו שהוא עשה ושהוא יכול לעשות את המעשים החשובים האלה. ואם הוא מרגיש שהוא עשה אזי אף שאומר שהי עזר לו גם זה אינו כלום. כי כל זמן שהאדם אינו מרגיש את מציאות האין שבו ואת מציאות הרשע שבו נגבת אצלו הרגשת הגאווה שבעשיה כאילו יש לו חלק בעשיה הנ"ל, אבל אם חי את מציאות האין שבו מציאות הרשע יכול להבחין שהוא דומה לצנור ולטייפקורדער בזה שהקב"ה העביר דרך האדם את הסיבה והוא בשלמות דומם כנ"ל.

כאשר האדם חי בשפלות האמיתי או אף אם לא נכשל בפועל הוא רואה את עצמו

דוד המלך ע"ה למרות שהיה בשיא של התפשטות הקדושה בכל זאת נכשל כי כשאמר (תהלים כ"ו) בחנני אלקים ונסני צרפה כליותי ולבי, היה בדעתו שיכול לעמוד בבחירה, באמרו פסוק זה ביקש לשכוח את הטבע שאין בחירה, אמר לו הקב"ה כל זמן שאנחנו בגלות שלא תיקנו כל הנצוצות שנדחו ונתפורו מחטא עץ הדעת איך ניתן לומר בחנני ונסני, על אף שהאמת היה שדוד המלך הגיע לבחינת צרפה כליותי ולבי מ"מ אי אפשר לשכוח את הטבע שלא יהיה בחירה לפני שתיקנו את הטבע.

התוצאה היתה שנכשל ללמדנו כי אם ה' לא משגיח אז האדם יפגום ר"ל, ולכן כשבא אליו נתן הנביא כאשר בא אל בת שבע לא תירץ את עצמו רק אמר חטאתי לה' וחזר עייז לשרשו והוא שצריכים לחיות עם הסיבה ועם הסכנה כי בלי הפחד מהסכנה האדם שוכח את ה', מאידך בזה שחי עם הסכנה יכול לראות איך שהשי"ת חי לעולם עם הרחמים בנגוד לבני אדם שחיים את חיי הטבע שהוא סוד הכשלון.

הסכנה הגדולה של בני האדם שהם חיים חיי טבע, ומדברים בשפת הרחמים אבל בפועל אינו חי בבחינת הרחמים, ואפילו שעושה כל מיני פעולות טובות כגון שלומד או נותן צדקה אלא שחי בתחושה של כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה, ואינו צריך את אף אחד, אזי הוא יותר גרוע מהבהמה, כי הבהמה חיה עם בעל הבית והוא לא חי עם אף אחד, וחושב שיכול

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

המשך מעבר קודם

231

אם האדם חי באופן הזה הוא זוכה לשלמות בבחינת משיח בפרטיות כמו שאומרים 'דוד מלך ישראל חי וקיים' בגלל שהוא תיקן את הרשע שלו, ומה התיקון? נשאר ברשע שלו עד הנשימה אחרונה! כי פעם היה נדמה לדוד שהוא גמר כבר את התיקון ואז נכשל בבת שבע. מאז למד שאסור לו לשכוח אף רגע את הפחד מהסכנה שלא ישכח את בקשת הרחמים. ואם זוכה אשריו ואשרי חלקו.

כל אחד יכול להשיג בדרגתו, אם העץ הזה נותן אלף תפוחים והעץ הזה רק חמישים תפוחים יכולים להיות אותו טעם, עיקר דאגת האדם שהתפוחים יהיו טעימים ולא משנה בין החמישים התפוחים שלך לאלף שלו. ולא צריך לחשוב מי ידמה לו, כי כל אחד צריך להיות הוא ולא להיות דומה לאחרים. ובדרך שאדם רוצה לילך מוליכין אותו, העיקר שירצה ללכת בדרך ה'. אמנם צריך האדם להיות באחדות שלא להאשים את הזולת בכאבו אפילו אם החבר גרם כאבים, כי האדם צריך לדעת שזה הנסיון שלו שלא ישכח שהוא בסכנה, וכדי שלא ישכח שהוא בסכנה הקב"ה מביא עליו כאבים ובזה שיש עליו כאבים לא ישכח שפעולותיו אינם שלו ואין הבדל אם הכאבים באים מגורמים בחיים או שבאים מהחבר המטרה היא אחידה, ואם נתאחד נזכה לשלמות ויבוא משיח צדקינו וה' יגאלנו כימי צאתכם מארץ מצרים בב"א.

נכשל ומה שלא נכשל בפועל הוא מכח מסובב הסיבות שגרם לו כל זה. משא"כ הרשע שאינו חי עם הסיבות עושה את ההיפך אצל הרשע כאשר יכשל בפועל ימצא נאשמים מבחוץ, יאשים את הזולת ויצדיק את עצמו, והתוצאות קשות מאד לכן תפקידנו בזה העולם להכיר את עצמו ואת יצר לב האדם שהוא רק רע כל היום. ואם במציאות אינו גונב וחי את מציאות ה' המסובב את הסיבות שלא יגנוב וממילא האדם צועק אל השי"ת כל היום הצילני מאויבי (שם קמ"ג).

על זה אמר דוד המלך ע"ה בהמות הייתי עמד (איוב מ) הקב"ה אין סוף, כל היכולת שלו והאדם נמצא בסכנה תמידית ואפילו בנשימה האחרונה עדיין הוא בסכנה שלא יכפור בהשי"ת הרי שצריך האדם להיות תמיד בסכנה, כי באם נאבד ממנו הסכנה הוא נופל. לכן צריך להרגיל את עצמו לחיות בסכנה ואז ממילא יחיה עם הקדושה. וזהו מש"כ בהמות הייתי - עמד. להיות כמו הבהמה הקשור לאדון כך הייתי עמד יתב"ש. ולכן אומרים ומותר האדם מן הבהמה אין כי הכל הבל לבד הנשמה וכו'. ומה היא הנשמה? כח הקדושה והסיבה שיתפללו והיות שיש לאדם הבחירה לרמות את עצמו אז הוא צריך להרגיל את עצמו לחיות את הסכנה וממילא יחיה כל היום במציאות הקדושה ויראה תמיד איך שהקב"ה מסובב כל הסיבות לתוך מציאות האדם.

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

231

אכתב אהרא"ש זיע"א ב' אלול תשל"ז תולגס אא"לית

בס"ד

הכח להמשיך בחייד, כי איך יכולת להמשיך את חייד כאשר יש לך אויב כה גדול שעליו מתפלל דוד המלך "הצילני מרודפי כי אמצו ממני" (תהלים קמ"ב, ו). עלייד לכן להתעקש להשאר בשמחה בכל הזמנים. או אז תמצאי ותבואי לחיות עם ה"אמא של העולם" אשר ברגעיד השחורים ביותר היא נוכחת ע"מ לעזור לך להמשיך בחייד. וכפי שדוד המלך אמר "גם שם ידך תנחני" (תהלים קל"ט, ו).

איחולי חג שמח באמת, ורוב נחת וכו' (

אני מקווה ומתפלל שאת מתחזקת ברגעים הקשים שלך עם האמונה ש"טוב לי כי עוניתי למען אלמד חוקיד" (תהלים קי"ט, ע"א). הבורא קורא לך דרך הפחד שלך לפנות אליו, בדרך של שרה אמנו אשר נולדה עקרה על מנת שתתפלל לבורא לתת לה ילד. כשם שתפילתה נענתה, כך כאשר תתעקשי ותהיי מספיק חזקה לחפש את עזרתו ית', תפילותיך ייענו. אז תלמדי שיש מי שעוזר לך ונותן לך את

פנינים יקרים

כך ביאר אדמו"ר מרוזין זצ"ל את הפסוק רגליה יורדות מות (משלי ה) צריכים להבין ענין היסורים שאחר המיתה למה הם, הלא האדם כבר מת ולא יוכל להשיב מעשיו אך הענין הוא כדי לזכור עוונותיו כענין בגד הנתון לכובס. וכך הוא פירושו "רגליה" היינו היסורין שיהיו לישראל קודם ביאת המשיח (כי רגל הוא כנוי לסוף) יהיה כמו דוגמת יסורים של יורדי מות היינו כי הגם כי ישראל לא ימיבו מעשיהם, עם כל זה אחר היסורים שיהיה למרק עוונותיהם יבא משיח.

חבל על דאבדין ולא משתכחין חבל מלשון חבל היינו שצריך שיהי' לנו חבל התקשרות עם נשמת הצדיקים שהלכו לעולמם שבאם נזכור אותם יהיו גם הם זוכרים אותנו ויעזרו רחמים עלינו כמו חבל ארוך שאוחזים בו שני אנשים זה מקצה אחר זה מקצה השני אף כי יש מרחקים ביניהם אעפ"כ באם ינענע אחד מהם בקצה הזה ירגיש חבור בקצה השני.

(לקושים)

שהשמחה במעונם

הר"ר מרדכי גולדברג ומשפ' להולדת הנכדה
הר"ר יצחק טוקצ'נסקי ומשפ' להולדת הנכדים
משפ' כהן לאירוס' הבת

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

ח"ל ע"י
מערכת החברותא
דח' שני 3
02 - 5829688 ☎
02 - 5325477 פקס
ת.ד. 5080
ירושלים 91050